

The Journey of Jay Scot

◆ Book Eight ◆

เส้นทาง แห่ง นิจนิรันดร์

กัลจिता

The Journey of Jay Scott

◆ Book Eight ◆

เส้นทาง แห่ง นิจนีรันดรี (จบ)

กาลจูตา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทาง
ความคิดและสังคม

ลำดับที่ 1391

The Journey of Jay Scot Book Eight : เส้นทางแห่งนิจนิรันดร์

เขียนโดย กัลฐิดา

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2566

ราคา 195 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
กัลฐิดา.

The Journey of Jay Scot Book Eight : เส้นทางแห่งนิจนิรันดร์ – กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์, 2566.
336 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-00-4778-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลภิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรณรัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

บรรณาธิการเล่ม : พัชรภรณ์ ดิษฐะบำรุง พิสูจน์อักษร : วิสวานะ ครุสาตะ

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก : MothilA รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำสำนักพิมพ์

มีใครสักคนเคยพูดไว้ว่าทุกจุดจบคือจุดเริ่มต้น

เจย์ สก็อต ก็เช่นกัน ในที่สุดเขาก็ก้าวมาตามแผนการที่วางไว้ จนใกล้ถึงปลายทาง ยิ่งใกล้ เจย์ยิ่งตระหนักได้ถึงความหนักอึ้งของอนาคตที่รออยู่ เขารู้ว่าทุกอย่างจะจบลงที่ตรงไหน ฉะนั้นเรื่องยากไม่ได้อยู่ที่เส้นชัย แต่เป็นระหว่างทางที่จะเปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยนอนาคตต่างหาก

มาร่วมติดตามการตัดสินใจของเจย์ใน *The Journey of Jay Sot Book Eight* : เส้นทางแห่งนิรันดร์ กันได้แล้ว!

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

จากไอพูเซียน

สวัสดิ์ทุกคนจากบันทึกการเดินทางของสก็อตต์

เส้นทางแห่งนิจันรันดร์ ถือเป็นบันทึกการเดินทางเล่มสุดท้ายของ เจย์ สก็อต แล้วค่ะ มันน่าแปลกจริงๆ ที่วันที่กัลปิดนิยายเรื่องนี้และนำส่ง จนถึงมือคนอ่านได้อย่างเรียบง่าย เป็นวันเดียวกันกับวันที่เด็กชายเจย์ สก็อต ส่งไม้ต่อให้ เจย์ สก็อต คนอื่น

การเดินทางอันยาวนานของเจย์หลังจากนี้จะเป็นเรื่องราวใน *WITCHOAR* สำหรับใครที่ได้อ่านเรื่องราวของเจย์นัยก่อน *WITCHOAR* กัลก็ขอแสดงความยินดีด้วย เนื่องจากคุณจะได้ติดตามเจย์ไปผจญภัยต่อในโลกของพอมดในเมืองแห่งความฝันแบบชนิดไร้รอยต่อเลยล่ะ

เรื่องราวของ เจย์ สก็อต เดินทางไกลกว่าที่กัลคิดไว้มาก แต่ช่วงเวลาที่ใช้เวลาเก็บข้อมูล วางพลอต เตรียมการเรื่องอาร์ตเวิร์กต่างๆ ก็กินเวลาถึงหกปี จากนั้นกัลก็พาทุกคนไปเยี่ยมเยือนเมืองวิซซอร์อยู่สามปี ก่อนจะหมุนเวลาย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้น แล้วพาทุกคนเดินทางข้ามประสบการณ์อันหลากหลายอีกสามปีแบบไม่ขาดไม่เกิน

จนถึงตอนนี้เรื่องราวของเจย์ภาคหลัก ได้แก่ วิซซอร์เจ็ดเล่ม เล่มพิเศษของวิซซอร์ (อยู่นอกบ็อกซ์เซต) อีกหนึ่งเล่ม และเรื่องราวของเจย์แปดเล่ม รวมเป็นทั้งหมดก็สิบหกเล่มแล้ว และถ้านับรวมเจย์เดี่ยวที่เป็นสปีนออฟของวิซซอร์อีกแปดเล่ม ก็เท่ากับว่ากัลเขียนเรื่องราวของเจย์มาี่สิบสี่เล่มแล้ว

ในชีวิตนักเขียนคนหนึ่ง การได้อยู่กับนิยายเรื่องหนึ่งเป็นเวลาถึงสิบสองปี ตั้งแต่จุดเริ่มไอเดียจนกระทั่งส่งมอบทุกสิ่งทุกอย่างที่เตรียมมาสู่อ้อมกอดของนักอ่าน นี่ถือเป็นเกียรติและเป็นสิ่งที่สร้างความสุขได้มากที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิต การตอบรับที่แสนอบอุ่นและยาวนานของทุกคนคือกำลังใจที่ทำให้กัลรู้สึกกว่าตัวเองเป็นนักเขียนที่โชคดีที่สุดในโลก

หากใครสังเกตเห็นหน้าปกของ *The Journey of Jay Scot* จะเห็นว่าปกเล่มหนึ่ง เจย์ที่ขึ้นปกเป็นเจย์ที่มีอายุเท่ากับเจย์ที่อยู่ในวิชชอร์ จากนั้นอายุของเจย์ก็จะลดลงเรื่อยๆ จนกระทั่งมาถึงเล่มนี้ เล่มสุดท้ายอายุของเจย์น้อยบนปก คืออายุของเจย์ตอนที่เจอकिติครั้งแรก

สาเหตุที่ตัดสินใจใช้วิธีการนี้สื่อสารผ่านปก เพราะกลัวไม่ต้องการให้ภาพสุดท้ายของซีรีส์นี้เป็นภาพการจากไปของเจย์น้อย แต่อยากให้ทุกคนได้เห็นเจย์เหมือนวันแรกที่เราได้เจอเขา ทุกครั้งที่เห็นภาพนี้ก็จะนึกถึงการเดินทางของเขา ไม่ใช่ช่วงเวลาที่เขา...หายไป

เพราะเจย์ก็ยังเป็นเจย์ ไม่ว่าเขาจะยังมีความทรงจำหรือไม่ เขาก็ยังเป็นเจย์ที่เป็นที่รักอยู่ดี

แม้การเดินทางของเจย์น้อยจะจบลง แต่เส้นทางของการเป็นผู้พิเศษของเจย์ในเมืองแห่งความฝันเพิ่งเริ่มต้นค่ะ สำหรับใครที่อ่าน *WITCHOAR* มาก่อนแล้ว กัลก็คิดว่าหลังจากเล่มนี้จบ ทุกคนคงอยากกลับไปอ่าน *WITCHAHOR* อีกแน่เลย แต่ถ้าใครอ่านไปหลายรอบแล้วยังคิดถึงเจย์และผองเพื่อนอยู่ ก็ไปทักทายพวกเขาใน Jay's Day ได้นะคะ ^^

แน่นอนว่า กัลยังติดค้างเรื่องราวเกี่ยวกับโลกโคมาเสียอีกหนึ่งซีรีส์ นั่นคือ *The Master of Witharia* หากไม่มีอะไรผิดพลาด กัลคงส่งมอบของขวัญชิ้นใหญ่ชิ้นสุดท้ายของโลกโคมาเสียให้ทุกคนได้อ่านกันในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2566 แต่เนื่องด้วยกัลอยากออกนิยายชุดนี้แบบพร้อมกันทีเดียว (ตามแผนคือน่าจะ 2 เล่มจบ) หากไม่ทันอย่างไรก็อาจจะเลื่อนไปอีกประมาณเดือนมีนาคม พ.ศ. 2567 หวังว่าทุกคนจะอดใจรอนิดหนึ่งนะคะ

ขอบคุณนักอ่านทุกคนที่เดินทางมากับเจย์ยาวนานถึงหกปี นี่เป็นนิยายหลักเรื่องยาวเรื่องที่หกของกัลแล้ว เวลาผ่านไปเร็วจริงๆ ใครที่รอแฟนตาซีเรื่องใหม่ ในปีนี้กัลก็จะมีเปิดตัวนิยายยาวเรื่องใหม่แน่นอนค่ะ หวังว่าจะได้รับความรักจากทุกคนเช่นเคยนะคะ

ในปีหน้ากัลก็จะเข้าสู่อาชีพนักเขียนเป็นปีที่ 20 มั่นนาทั้งที่นักอ่านหลายๆ คนเป็นคนที่ไม่เห็นกัลตั้งแต่ออกเดินก้าวแรก และมันเป็นเรื่องที่บังเอิญอย่างยิ่งที่กัลจะเริ่มต้นปีที่ 20 นี้ด้วยซีรีส์ยาวเรื่องที่เจ็ดในชีวิต

ดูเหมือนว่าเลข 7 จะยังเป็นเลขนำโชคของกัลอยู่นะคะ อย่างไรก็ตาม

ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยค่ะ

ไม่ว่าเวลาจะผ่านมานานแค่ไหน ไม่ว่าก็อาจจะเขียนนิยายมาแล้วกี่ปี สิ่งที่ทำให้กำลังใจเดินบนเส้นทางงานเขียนได้อย่างมั่นคงก็คือการได้รับโอกาสจากทุกคน ขอบคุณที่มอบโอกาสอันล้ำค่านี้ให้กำลังใจ ขอโทษสำหรับข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นตามร่ายทาง แต่ขอให้เชื่อถ้อยคำที่ว่า ‘กัลฐิดา’ ยังคงเป็นนัก (อยากจะ) เขียน คนเดิมที่ให้คำสัญญาว่าจะทำหน้าที่ มัคคุเทศก์นำทางให้ทุกคนไปยังโลกที่แสนมหัศจรรย์ต่อไป

แล้วพบกันใหม่ใน *The Master of Witharia* ค่ะ

เช่นเคย ก่อนไปเริ่มอ่านกัน

ขอบคุณน้องมุก (FB : Mothila) สำหรับหน้าปกและภาพประกอบ พี่ชอบมากๆ ทั้งแสง สี การจัดองค์ประกอบ ขอบคุณที่ทำงานอย่างหนัก ขอบคุณที่ไม่ยอมแพ้ที่จะก้าวไปข้างหน้า พี่รู้สึกอุ่นใจเสมอที่รู้ว่าลูกๆ ของ พี่จะได้คนแต่งองค์ทรงเครื่องที่ใส่ใจรายละเอียดและทำให้พวกเขาล้อและสวยที่สุด/กอด

ขอบคุณน้องเม บรรณาธิการที่ต้องสู้กับพี่มาตลอด การเดินทางของ เจียรวนนท์เท่าไร ก็หมายความว่าพวกเราต้องกัดฟันสู้นานเท่านั้น วันนี้ ในที่สุดพวกเราก็ตีไปถึงปลายทางและทำให้เจียทั้งสองคนถึงมือผู้อ่านโดย สวัสดิภาพ ขอบคุณที่ดูแลลูกชายของพี่อย่างดี และยินดีด้วยสำหรับเส้นทาง ในอนาคตที่เมเลือก โชคดีนะ

ขอบคุณทีมงานสถาพรบุ๊คส์ทุกคนที่ทำให้นิยายเรื่องนี้มาอยู่ในมือ ของผู้อ่าน คราวนี้กำลังใจดันกลับเข้ามาจริงๆ ขอบคุณที่ไม่ยอมปล่อยมือจนส่งหนังสือเล่มนี้ถึงมือผู้อ่านได้ ขอบคุณเป็นพิเศษกับฝ่ายศิลป์ที่รังสรรค์ กล้องสีแดงสดใสที่กลั้มไม่เคยมี กลั้มเชื่อเสมอว่าหนังสือที่ดีเกิดมาจากทีมที่ดี ขอบคุณที่ทำงานหนักนะค่ะ

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณหนังสือทุกเล่มที่กลั้มเคยอ่าน เพราะพวกเธอ คือเพื่อนและครูคนสำคัญตลอดมาและตลอดไป

ขอให้อ่านให้สนุกนะคะ

กัลฐิดา

FB : World of Kalthida

1

นางสูงนางต่ำ

“ต่ำ! ต่ำ!”

เสียงตะโกนลั่นระทึกของผู้คนในบ่อนพนันใต้ดินดังกึกก้องเป็นภาษาจีน พวกเขาจับจ้องถ้วยกระเบื้องที่คว่ำบนจานในมือเจ้ามือ ขณะที่สายตาผกาดร้ายของผู้เขย่าจ้องมองใบหน้าชายหนุ่มที่ดูยังไม่พ้นช่วงวัยรุ่น น้าแปลก ชายผู้นี้ไม่แสดงสีหน้าร้อนใจหรือหวาดกลัวเลยที่ต้องนั่งอยู่ท่ามกลางผู้คนที่ตะโกนอย่างบ้าคลั่ง นอกจากจะไม่ร้อนใจแล้ว เขายังทำคางกับโต๊ะแล้วมองถ้วยกระเบื้องด้วยแววตาเกียจคร้านคล้ายรอผลลัพธ์ที่เขารู้อยู่แล้ว

ตึง!

การเขย่าอันยาวนานจบลงพร้อมกับจานลูกเต๋าที่ถูกวางลงกับพื้น เจ้ามือผายมือแล้วมองโต๊ะที่เขียนสัญลักษณ์ระบุค่าว่าสูงและต่ำเอาไว้

ในเวลานี้ธนบัตรสีแดงพิมพ์ลายผู้นำของแผ่นดินจีนวางซ้อนกันอยู่หลายปึกตรงตำแหน่งแทงดำ ขณะที่อีกฟากมีเพียงหินก้อนเล็กสลักลวดลายแปลกตาดูไร้ค่าวางอยู่อย่างโดดเดี่ยว แต่ดวงตาของเจ้ามีอกกลับเปล่งประกายเจิดจ้าเมื่อเหลือบมองมัน รวากับมองสิ่งของมูลค่ามหาศาลอยู่

“ใครอยากเปลี่ยนตำแหน่งแทงก็เปลี่ยนได้ตอนนี้เลย ถ้าเปิดฝ่าถ้วยนี้แล้ว จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีก”

“เหอเหล่าต้าอย่ามาลีลา หรือว่าไม่อยากเสียเงินให้พวกเราเลยถ่วงเวลา”

ชายคนหนึ่งในกลุ่มโวยขึ้น แต่ผู้ที่ถูกเรียกว่าเหอเหล่าต้ากลับเพ่งมองแต่ชายหนุ่มที่เอียงคอราวกับฟังเสียงพรายกระซิบ ทั้งๆ ที่ตั้งแต่เข้ามาก็ไม่เห็นคุยอะไรกับใคร

“ไอ้หนุ่ม แกละ”

ดวงตาอันเกียจคร้านของชายหนุ่มไม่แสดงความรู้สึกใด เขาเลื่อนมือแตะตำแหน่งแทงสูงเช่นเดิมเพื่อยืนยันความตั้งใจ ทำให้ดวงตาของเหอเหล่าต้าเปล่งประกายดีใจ

ประเทศจีนกว้างใหญ่ พอมดกัลดราบกในประเทศนี้จึงเพิ่มจำนวนมากขึ้นในปัจจุบัน แต่น่าเสียดายที่น้อยคนนักจะนำเอากิมอริสโดนมาวางเดิมพัน ชายหนุ่มคนนั้นคงไม่ใช่ผู้ใช้ศาสตร์กัลดราบกจึงได้นำกิมอริสโดนที่สลักด้วยอักษรูนสลักสำเร็จส่วนตัวมาเดิมพัน

หินรู่นี้มีค่ามหาศาล และในบ่อนพอมดอย่างเขาก็มีกฎในการใช้กิมอริสโดนเป็นเดิมพันว่า สามารถแทงโดยไม่ต้องลงเงินทั้งหมดสิบสองครั้ง นี่ก็สิบตาแล้วที่อีกฝ่ายแพ้ เจ้าเด็กนี้น่าจะเป็นไก่อ่อนที่เพิ่งออกท่องโลก จึงไม่รู้ว่าในบ่อนพนันไฮโลนั้นจะออกสูงหรือต่ำอยู่ที่มือคนเขย่า เขา

ควบคุมผลลัพธ์ได้ แม้ไม่ต้องใช้เวทมนตร์ ลูกเต๋าก็ออกตัวมาสิบครั้งรวดแล้ว ถึงอย่างนั้นเจ้าหนูมันก็ยิ่งแทงสูงมาตลอด

หมอนี่ไม่บ้าก็คือโง่ ถึงได้ดูไม่ออกว่าเขาควบคุมลูกเต๋ามือได้

“อย่างนั้นฉันจะเปิดแล้วนะ”

“เปิดเลย! เปิดเลย!”

เสียงสนับสนุนดังพร้อมกับที่ชายหนุ่มตาปรือเบิกตาโตขึ้น แวบหนึ่งเจ้ามือรู้สึกสังหรณ์ไม่ค่อยอย่างบอกไม่ถูก แต่เพราะมันเป็นความรู้สึกที่เกิดเพียงแวบเดียว เขาจึงปิดมันทิ้งไปแล้ววางมือลงบนฝ่าถ้วย ออกแรงบีบเล็กน้อยเพื่อดึงมันขึ้น เสียงตะโกนลั่นให้ออกตัวดังขึ้นจนกลบเสียงการเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อยของลูกเต๋าสามลูกบนจาน

กริ๊ก!

เมื่อเสียงการเคลื่อนไหวหยุดลง เขาก็ยกมุปาก ทันทีที่เปิดฝ่าถ้วย กระเบื้องออกก็เผยให้เห็นหน้าลูกเต๋า เสียงเชียร์ของทุกคนเจียบลง

6 6 6

“สูง! เป็นไปได้ยังไง ออกตัวมาตั้งสิบตาแล้วนี่”

เสียงร้องหนึ่งดังขึ้นท่ามกลางความเจียบ ตามด้วยเสียงโอดครวญเซ็งแซ่ ต่างกับชายหนุ่มที่ลุกขึ้นหยิบก้อนหินที่เป็นของเดิมพันของเขามาเก็บใส่กระเป๋ากางเกง จากนั้นหันไปกวาดเอาธนบัตรเงินหยวนใส่กระเป๋าสะพายก่อนคลี๋ย้ม เอ่ยขอบคุณอย่างเอื่อยเฉื่อยด้วยภาษาจีนเพียงไม่กี่คำที่พูดได้

“เสี่ย เสี่ย”

“เดี๋ยวก่อน เล่นกันอีกตา แกยังเดิมพันด้วยหินได้อีกตานี้ เล่นชนะแล้วหนิได้ยังไง ถ้าแกชนะอีกรอบ ฉันเพิ่มเงินให้เป็นสองเท่าจากที่แกถืออยู่เลย”

ชายหนุ่มคนนั้นชะงักแวบหนึ่งเหมือนไม่เข้าใจคำพูดเจ้ามือ สุดท้ายก็ส่ายหน้าแล้วหันหลังเดินออกไป ทำให้เจ้ามือถึงกับตวัดสายตามองคนของตัวเองที่ซ่อนอยู่ในกลุ่มผู้เข้ามาเล่นพนันในบ่อน เป็นเหตุให้คนเหล่านั้นแทรกตัวผ่านฝูงคนมาปิดช่องทางไว้

ชายหนุ่มกวาดตามองกลุ่มคนที่ล้อมเขาด้วยสีหน้างุนงงราวกับไม่เข้าใจสถานการณ์ ไม่นานก็คลี่ยิ้มแล้วเอ่ยคำภาษาอังกฤษชัดแจ้ว

“ถอย”

คำพูดเพียงเท่านั้นไม่มีทางทำให้คนเหล่านี้ถอย แต่น่าแปลกที่พอเอ่ยออกมา รอบตัวของชายหนุ่มก็เกิดกำแพงเวทมนตร์ลึกลับคนเหล่านั้นจนต้องแหวกทางให้ ชายหนุ่มเดินไปยังประตูทางออกอย่างมั่นคง

“คิดว่าจะออกไปง่ายๆ อย่างนี้หรือ ส่งหินนั้นมา!”

เจ้ามือตวาดพร้อมกับสะบัดของบางอย่างใส่แผ่นหลังของชายหนุ่ม แต่ก่อนที่ของสิ่งนั้นจะโดนแผ่นหลังของเขา อยู่ๆ ร่างชายหนุ่มปริศนาก็หายวับไป

“เกิดอะไรขึ้น เจ้านั้นมัน...”

ชายที่อยู่ใกล้ชายหนุ่มปริศนาที่สุดเอ่ยยังไม่ทันจบก็มีเสียงกรีดร้องดังขึ้น ทุกคนหันขวับไปยังต้นเสียงและพบว่าเจ้ามือที่ลงมือใส่ชายหนุ่มเมื่อครู่ล้มทับโต๊ะ มีดเล่มเล็กปักหลังคอลึกจนมิดด้าม เลือดแดงฉานทะลักไหลนองโต๊ะ

ภาพนั้นสร้างความหนาวยะเยือกให้ผู้คนจนยืนแข็งทื่อกันไปหลายวินาที ก่อนเสียงกรีดร้องจะดังแข่งแซ่ และความโกลาหลก็บังเกิดขึ้นอย่างอลหม่าน ผู้คนที่เข้ามาเล่นพนันในบ่อนย่อมเคยเห็นคนตาย การทะเลาะวิวาทเป็นสิ่งที่เห็นได้เสมอ เพียงแต่เจ้ามือของบ่อนนี้เป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝน ไม่เคยมีใครคิดหาเรื่องเขามาก่อน พวกเขาเคยเห็นแม้กระทั่ง

เจ้ามือผู้นี้สั่งคนให้ซ้อมคนอื่นจนตายด้วยซ้ำ และยังเคยคิดด้วยว่าคงมีสักวันที่เหอเหล่าต้าจะต้องตายด้วยมือของแขกที่เข้ามาในบ่อน ดังนั้นสิ่งที่น่ากลัวและทำให้เกิดความวุ่นวายในตอนนั้นไม่ใช่การที่เจ้ามือตาย พวกเขาแตกตื่นเพราะรู้ดีว่ามีคนที่แทงทะลุคอเหอเหล่าต้าเป็นของใคร

มันคือมีดของเหอเหล่าต้าที่ปาใส่หลังชายหนุ่มคนนั้น แล้วมันมาโผล่ที่หลังคอคคนปาได้อย่างไร

นี่มันเรื่องใหญ่แล้ว!

ห่างออกไปหลายร้อยกิโลเมตร บนกำแพงเมืองอ้งดงาม
ของเมืองหลวงเก่าอย่างซีอาน สถานที่ท่องเที่ยวอันลือชื่อของประเทศที่ครอบครองอารยธรรมอันรุ่งเรืองมาหลายพันปี ชายหนุ่มในชุดลายสกอตปรากฏตัวอย่างเงียบเชียบในจุดที่ไม่มีนักท่องเที่ยวคนไหนสนใจ เขาหยิบเสื้อโคตยวามาสวม บัดมือไปตามตัวเล็กน้อยเพื่อจัดระเบียบเสื้อผ้า แล้วกลิ่นหอมสะอาดก็โชยออกมาจากมือเขา

ร่างกายที่เต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นอึกกลิ่นหอมสะอาดนั้นชำระล้างชายหนุ่มบิดคอเล็กน้อยพลางล้างกระเป๋าสะพาย ดึงผ้าพันคอออกมาพันให้เข้าที่แล้วพินลมหายใจเป็นควันขาว อากาศที่ซีอานเย็นกว่าหางโจวมาก แต่เพราะชินกับการเดินทางผ่านภูมิอากาศที่แตกต่างกันมามาก เขาจึงไม่สนใจมันนัก

ชายหนุ่มเหวี่ยงเบ้าขึ้นบ่า จากนั้นเดินไปตามทางสู่จุดนัดพบของก๊วนนักท่องเที่ยวที่มาชมทัศนียภาพอันไม่อาจหาที่ไหนได้อีกแล้วในโลกนี้นั่นมีเด็กชายตัวน้อยยืนดูน้ำหวานในกระบอกรับน้ำที่แขวนคออยู่อย่างเอร็ดอร่อย เด็กชายน่าจะยืนรอตรงนี้มาสักพักแล้ว แต่ก็ไม่ได้แสดงท่าทีหวาดกลัวที่ไม่มีผู้ใหญ่อยู่ข้างกาย พอมีผู้ใหญ่เดินมาถาม เด็กน้อยก็ยิ้ม

แล้วตอบเป็นภาษาอังกฤษว่าผู้ปกครองของเขาไปเข้าห้องน้ำ พอหันมาเห็นชายหนุ่มสวมเสื้อลายสกอตจึงตะโกนเรียก

“เจย์!”

เจย์ สก็อต ในวัยสิบเก้าอย่างยี่สิบคลี่ยี่ม ย่อตัวเล็กน้อยเพื่อรับเด็กชายร่างน้อยที่โผล่เข้ามา

“ฉันหิวมากเลย ที่นี่ไม่เห็นมีของอร่อย เราไปหาของอร่อยกินกันดีกว่า”

“นายเพิ่งกินข้าวไปร้อยตัวก่อนเราขึ้นมานะแฮช”

“แต่ฉันหิวอีกแล้ว น้ำ น้ำเจย์” เสียงออดอ้อนดังไม่ขาด ขณะที่เจย์ได้ยินเสียงบ่นดังในหัวว่า

‘เอาแต่กินๆ ไม่เห็นจะทำงานเลย เจ้าชนพู่ไม่รู้หรือไงว่าเจ้าต้องหาเงินเป็นฟ่อนๆ เพื่อจ่ายค่าอาหารให้มัน วันหลังไม่ต้องพามันมาด้วยแล้วนะ ยังไงก็แค่ไปหางโจวเพื่อซื้อโจ๊กเท่านั้น ไม่รู้จะร้องขอตามมาทำไม ถึงมาก็คงไปด้วยไม่ได้’

ราวกับรู้ว่าตัวเองถูกนินทา เด็กชายตัวน้อยเงยหน้ามองบนหัวของเจย์พลางแลบลิ้นใส่ เจย์ได้แต่ส่ายหน้าแล้วเอ่ยว่า

“ถ้าจะกินก็ได้ แต่เราต้องทำงานให้เสร็จก่อน ฐู่ใหม่แฮช”

พอได้ยินคำว่าทำงาน เด็กน้อยก็ยี้ดอกลงแล้วตอบว่า

“ฉันทำเสร็จแล้ว แคโยนเมล็ดลงไปตามตำแหน่งของกำแพงตลอดเขตเมืองนี้ เรื่องแค่นี้ขี้ปะติ๋วมาก”

ดวงตาของเจย์เปล่งประกายแล้วเริ่มเดินไปตามเส้นทางที่ก่อด้วยหิน เหมือนคุ้นเคยกับเส้นทางเป็นอย่างดี

ใช่แล้ว เจย์ไม่ได้มาซีอานเป็นครั้งแรก อันที่จริงเขามาเยือนประเทศจีนครั้งแรกเมื่อสี่ปีก่อน แต่ไม่ได้มาในรูปลักษณะของ เจย์ สก็อต ถ้าพูด

ให้ถูก แม้ในตอนนั้นเขาจะอยู่ในรูปลักษณะของตัวเอง แต่คนภายนอกก็จะไม่มีวันเห็นตัวตนที่แท้จริงของเขา

เจย์มาซื้อหนังสือเพราะเงื่อนไขการเรียนรู้บัญชีรายชื่อเทวดา การเรียนรู้บัญชีรายชื่อเทวดามีทั้งหมดแปดขั้นตอน ขั้นแรกคือการเตรียมอาณาเขต ส่วนขั้นที่เหลือคือการติดตั้งอาณาเขต

ชายหนุ่มผ่านการเรียนรู้ขั้นแรกได้ในสามปีตามที่เจียงจื่อหยาคาดการณ์ไว้ ส่วนขั้นที่เหลือเขาต้องมาทำที่ประเทศจีน นั่นทำให้ตลอดสี่ปีเขาเดินทางไปทั่วประเทศจีนกับอัสไมว โดยมีฟรีเทียและเนโรสลับกันปลอมตัวเป็นเขา

ความจริงก่อนหน้านี้ขณะที่เรียนรู้วิธีการเตรียมอาณาเขต เขาต้องออกเดินทางไปทวีปอื่นด้วยเพื่อศึกษาอาณาเขตที่แตกต่างกัน บางครั้งเขาเดินทางคนเดียว บางครั้งก็ไปกับดีแลน แต่มีแค่เวลาที่ไปกับคุณพ่อเท่านั้นที่เขาไปในฐานะ เจย์ สก็อต

โดยสรุปแล้วตลอดเจ็ดปีนี้เจย์กลับไปโคมาเลียเพียงสองครั้งเท่านั้น นั่นคือตอนเขากลับไปสอบจบการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและสอบเข้ามหาวิทยาลัยโคมาเลีย และแม้ว่าเขาจะได้ชื่อว่าเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของประเทศ แต่ก็แทบไม่เคยเข้าเรียนเลย

‘จะเรียนไปทำไม เดียวก็ต้องลืม แค่สร้างภาพก็พอแล้ว’

คำพูดนี้เป็นทั้งข้ออ้างและเหตุผล นั่นเพราะลำพังตารางเรียนกัลดราบกของกิดิมและการเรียนรู้บัญชีรายชื่อเทวดาเขาก็แทบไม่มีเวลาพักแล้ว แต่การสร้างประวัติของตัวเองก็จำเป็น แผนการหลายอย่างของเขาที่เตรียมไว้ให้เขาอีกคนก็เช่นกัน รวมถึงการหลอกให้พวกฮอปกินส์ติดกับ ที่สำคัญ การล่อคนที่หลบซ่อนอยู่หลังฮอปกินส์ให้เผยตัวจะต้องทำที่โคมาเลีย

‘ไม่ไปเดินโชว์ตัวในถิ่นศัตรูแล้วจะล่อพวกมันมาได้ยังไง’

ตลอดเวลาที่ผ่านมาแผนการของเจย์เป็นไปด้วยดี สองปีก่อนเขาสำเร็จศาสตร์กัลดราบกและสร้างกิมอริสโตนมาจาจากหินของผู้วิเศษแห่งผืนป่าได้สำเร็จ รวมระยะเวลาที่เขาเรียนกัลดราบกก็ถือว่าเขาทำได้เร็วกว่าที่กิติมศักดิ์การณ ทั้งหม่นนี้ต้องขอขอบคุณซีโรที่ช่วยเตรียมรายการของที่จำเป็นให้เขา อีกทั้งยังได้รับความช่วยเหลือจากคุณยายอลิซที่มอบจดหมายแนะนำให้เขาได้พบกับหมอธนูอย่าง โซซา คอลย่า ด้วย

ความช่วยเหลือจากอดีตหัวหน้าตระกูลฝ่ายในของสก็อตไม่ได้มาฟรีๆ เพราะอย่างน้อยเขาก็ต้องผ่านการทดสอบศาสตร์อัลฮาคิมได้ตามที่เธอกำหนดไว้ เรื่องนี้เขาก็ต้องขอบคุณซาฮาที่เคียวกรำเขาจนได้ดี

ในเวลานั้นงานของเขาก่อนจะกลับไปใช้ชีวิตในโคมาเลีย ก็เหลือเพียงจัดการปัญหาที่ตระกูลชินต้องการเปิดบ่อสมบัติที่ไม่ควรเปิด ทั้งยังต้องการเปิดประตูผีที่ไม่ควรแตะต้อง

บนโลกนี้จะมีคนอยู่จำพวกหนึ่งที่ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ แม้ตัวเองไม่เก่งกาจก็คิดงี้ๆ ว่า หากใช้คนมากสักหน่อยก็ไม่มีอะไรทำไม่ได้

ก่อนหน้านั้นคนของคุณปู่เจียง ปู่เถาน้อย ร่วมกับคนของตระกูลซีอหม่า ช่วยเตะถ่วงเวลาในการเปิดสุสานจีนซีฮ้องเต๋มาได้หลายปี แต่สุดท้ายก็ไม่อาจต้านความกระเหี้ยนกระหือรือของตระกูลชิน และก็ช่างเลือกเวลาได้เหมาะสม เป็นเวลาที่อาณาเขตรอบประตูผีอ่อนกำลังอย่างถึงที่สุดพอดี น่าเสียดายที่พวกเขาไม่รู้ว่า ในเวลานั้นเจ้าของพระราชวังแห่งปรโลกได้อัปเกรดตัวเองกลายเป็นผู้ที่เดินอยู่บนเส้นทางผู้วิเศษแล้ว และใช่ เจย์เป็นผู้ที่ส่งเสริมเขาคอนั่นด้วยพลังอาณาเขตแห่งเลือดของเขาเอง

พวกเขาอยากเข้ามาหาสมบัติ หากไม่มีหายนะที่ยิ่งใหญ่จนเขาไม่อาจนึกถึงรออยู่ คิดแล้วเจย์ก็อดรู้สึกไม่ได้ว่า ฉันทรงเจ้ผู้นี้ช่างเลือก

เวทีการเปิดประตูวงเพื่อออกไปท่องเที่ยวในรอบหลายพันปีได้ดีจริงๆ

อีกไม่ถึงสามเดือน ทุกอย่างจะเริ่มต้นและจบลง

‘ก็ดี ใกล้เคียงเกิดอายุครบยี่สิบของเราแล้ว จะได้กลับไปฉลองที่
โคมาเลีย’

“เจย์ เราไปกินหม้อไฟกันดีไหม”

เสียงของอัลโมวทำให้เจย์ก้มลงมองเด็กน้อยในอ้อมแขนของตัวเองแล้วคลี่ยิ้ม

“ถ้าอย่างนั้นนายต้องสั่งเอง”

อัลโมวยิ้มค้างแล้วบ่นว่า

“ฉันพูดภาษาจีนไม่ได้ ให้ซีโรสั่งสิ ซีโรพูดได้ทุกภาษาเลย”

ซีโรปรากฏตัว เขานั่งอยู่บนไหล่เจย์และแสดงสีหน้าเบื่อหน่าย

“พวกเจ้าควรเรียนภาษาจีนเอาไว้บ้างนะ หลายปีมานี้ถ้าไม่มีข้า
คอยซื้อเสบียง พวกเจ้าจะใช้ชีวิตกันยังไง”

เจย์หัวเราะชอบใจ ขณะที่อัลโมวชมซีโรมากมาย ทั้งยังบอกด้วยว่า
เอาไว้จะแบ่งเนื้อให้ซีโรจานหนึ่ง เลยโดนซีโรเขม่นกลับเพราะเอเทมมู
แห่งผืนป่าชอบกินอาหารมังสวิรัตมากกว่า นี่ไม่เท่ากับว่าได้รับของที่ไม่มี
ประโยชน์ตอบแทนการทำงานหนักเธอ ถึงอย่างนั้นพอโดนอัลโมวอ้อน
มากๆ เข้า ก็ยอมเป็นล่ามให้อยู่ดี เมื่อตกลงกันได้แล้วทั้งหมดก็เดินออก
จากด่านเก็บตัว พวกกันไปยังร้านหม้อไฟชื่อดังของเมืองซีอาน

แม้จะบอกว่าอยู่ในจีนมานาน แต่เจย์ก็ไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมปกติ
เขาต้องเดินทางไปยังสถานที่ที่ไร้ผู้คนและถูกรุมด้วยสปิริตเพื่อเรียนรู้
ธรรมชาติของพวกเขา ในเวลาแบบนี้การเป็นสก็อตช่วยเจย์ได้มาก

งานวิจัยจำนวนมากในห้องนิรภัยช่วยลดเวลาในการศึกษาสปิริต
วิทยาได้หลายปี และเมื่อมีเหล่าเอเทมมูคอยอธิบายเรื่องที่ไม่มีในผลงาน

วิจัยของมนุษย์ก็ช่วยขยายความรู้ส่วนนี้ให้กว้างขึ้น ซึ่งสวนทางกับความรู้ด้านภาษาจีนของเขามาก เพราะจนถึงตอนนี้เขาก็ยังฟังและพูดภาษาจีนไม่ได้

“ความจริงเจ้าควรเรียนภาษาจีนนะ” ซีโรเอ่ยหลังจากเปลี่ยนร่างวิญญาณกับเจย์เพื่อสั่งอาหารเป็นภาษาจีนแล้ว

“ไม่ละ” เจย์เริ่มผสมน้ำจิ้มหม้อไฟให้อัสโมว

“ทำไม”

“ซีเกียจ พวกนายพูดได้อยู่แล้ว ฉันจะเหนื่อยไปทำไม”

‘เฮอะ! เจ้าอยากผลักดันภาระให้เจ้าอีกคนมากกว่า’

เจย์กมูมปากโดยไม่ตอบความ หลังจากที่ต้องอยู่คนเดียวมานานวันทั้งวันหมดเวลาไปกับการศึกษาหาความรู้ เด็กน้อย เจย์ สก็อต ที่ช่างเล่นช่างคุยก็ค่อยๆ กลายเป็นชายหนุ่มที่มีภาพลักษณ์ลุ่มลึกขึ้น

ประเทศจีนยกย่องนักปราชญ์ องค์ความรู้ของคนจีนสะท้อนแนวคิดเรียบง่ายที่แฝงอยู่ในวิถีชีวิต คงอยู่เพื่อทำประโยชน์ จากไปให้เป็นสุข แม้สังคมในปัจจุบันจะเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสโลกบ้าง แต่ไม่ใช่กับสปิริตในแผ่นดินจีน

สปิริตแทบทุกกลุ่มในแผ่นดินอันกว้างใหญ่นี้มีนิสัยลุ่มลึก เมื่อเรียนรู้และทำความรู้จักพวกเขา เจย์ก็ได้สัมผัสวิถีชีวิตที่สงบเยือกเย็น รวมไปถึงทักษะปล่อยวาง เจย์ก็ซึมซับมาจากพวกเขาไม่น้อย ชายหนุ่มเคยคิดว่าตัวเองไม่ใช่คนยึดติดอยู่แล้ว แต่การได้มาเรียนรู้ที่นี้ทำให้เขาตระหนักว่าการปล่อยวางที่แท้จริงคืออะไร

มนุษย์มีชีวิตจึงมีความหวัง เขาซึ่งรู้อยู่แล้วว่าตัวเองจะต้องจากโลกนี้ไปแน่นอน หากไม่เตรียมใจให้พร้อม แม้ปากจะบอกว่าไม่เป็นไร แต่เชื่อได้ว่าความรู้สึกไร้ซึ่งความหวังจะต้องค่อยๆ กัดกินตัวเองแน่นอน

ไม่ว่าใครที่ได้ยินทางเลือกของเขามักจะพูดว่า หนทางที่เขาเลือกเดินเป็นหนทางของคนบ้า ถ้าเขาไม่อยากกลายเป็นบ้าจริงๆ ก็ต้องเข้าใจทุกสรรพสิ่งรอบตัวให้ดี เส้นทางแห่งนิรันดร์นั้นอ่อนโยนกับผู้ที่มิเป้าหมายชัดเจนเท่านั้น ซึ่งหมายความว่าเส้นทางนี้จะคัดกรองสิ่งที่ไม่จำเป็นออกไป แม้สิ่งนั้นจะเป็นสิ่งที่ผู้เดินอยากจับยึดไว้มากแค่ไหนก็ตาม

นั่นคือราคาที่ต้องจ่าย และเจย์เตรียมพร้อมที่จะจ่ายมัน

“มันก็น่าสนุกดีไม่ใช่หรือ พวกนายเองก็จะได้สนุกกับประสบการณ์ใหม่ๆ บ้าง”

ความไม่รู้คือเกมที่น่าสนใจที่สุดสำหรับเจย์ หลายปีมานี้เขาวางแผนมากมายเพื่อตัวเขาอีกคนอย่างมีความสุข ก็เพราะรู้ว่าคนคนนั้นคือตัวเขา เขาคือคนออกการบ้านนี้ให้เขาอีกคน ในโลกนี้คงไม่มีใครสนุกกับการใช้ชีวิตเท่าเขาอีกแล้ว

“พวกนายว่าเขาจะเรียนภาษาจีนได้ในกี่วัน”

ซีโรหัวเราะขณะใส่ผักลงไปในหม้อแยกจากหม้อเนื้อของอัลโมว

“ด้วยความทรงจำของเขา เจ้าอย่าใช้หน่วยวันเลย”

เจย์ยกมูมปากแล้วเหลือบมองแอนนิมอสที่ดูน่าอัศจรรย์จากแก้วเอเทมมูหญิงหนึ่งเดียวในกลุ่มดำหนิว่า

“เจ้าเล่นพนันเพื่อหาค่าอาหารจนผีพนันเข้าสิงหรือไง”

“ไม่ได้ติดสักหน่อย แต่พอมาคิดๆ ดู ชีวิตก็เหมือนการเล่นไฮโลนั่นแหละ แตต่างกันตรงที่ว่า ไม่ว่าจะแทงต่ำหรือแทงสูง หากเป็นคนที่เก่งพอก็สามารถได้กำไรจากการดำเนินทั้งสองทาง”

เอเทมมูทั้งสองมองหน้าเจย์ ขณะที่อัลโมวใช้ตะเกียบคีบเนื้อแผ่นบางไปแหว่งในหม้อไฟ

“ใช่ ไม่ว่าจะแทงต่ำแทงสูง ขอเพียงเจย์วางเดิมพัน ข้าก็จะมีเงิน

ซื้อเนื้อ” อัลโมวในร่างปีศาจเอ่ย พอเห็นเนื้อปีศาจน้อยก็ไม่สนใจจะรักษาภาพลักษณ์ของเด็กชายอีกต่อไป

ห้องอาหารส่วนตัวตกอยู่ในความเงิบหลายวินาที ก่อนเจย์จะหลุดหัวเราะชอบใจ อัลโมวไม่สนใจเลยว่าสีหน้าของเอเทมมูทั้งสามตนมองตนด้วยสายตาอันใจแค่นี้ ปีศาจน้อยแกว่งเนื้อจนสุกแล้วแทนที่จะกินเอง กลับยื่นเนื้อหอมฉุยป้อนเจย์

“อ้า...เจย์!”

เจย์อ้าปากแล้วรับเนื้อเข้าไป อัลโมวยิ้มกว้างแล้วหันกลับไปนำเนื้อชิ้นใหม่มาจุ่มพลาซมัมเพลงอย่างมีความสุข เจย์เคี้ยวเนื้อในปากพร้อมมองดูสีหน้ามีความสุขของอัลโมวแล้วเอ่ยกับกิติมว่า

‘อัลโมวโตขนาดที่แบ่งอาหารให้ฉันได้แล้วนะกิติม’

‘สำหรับปีศาจ เจ้านี้ก็ถือว่าโตช้าแล้ว’

‘ช้าที่ไหน’ เจย์แย้ง

‘เจ้าหนูนี้ควรโตมากกว่านี้ ถ้าเจ้ายอมให้มันกินปีศาจที่เจ้าปิดผนึกไว้ นี่อะไร เกิดมาตั้งหลายปีแล้ว แต่มีพัฒนาการเท่ากับลูกมนุษย์’

เจย์ยกมุมปากขึ้น

‘อย่างนี้ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ อัลโมวน่ารักจะตาย จริงสิ เขาเหมือนฉันมากเลย ตอนนายเจอฉันครั้งแรกก็คงเห็นฉันน่ารักอย่างนี้ใช่ไหม’

‘เฮอะ! หลงตัวเอง อีกร้อยเท่าไร เจ้าแน่ใจหรือว่าจะเลี้ยงหมอนี้ให้เหมือนเจ้าตอนเด็ก’

เจย์ยิ้มกว้าง

‘ใช่ ทำไมไม่หรือ’

กิติมเหลือกตาพลาซมัมด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่ายว่า

‘ไม่ทำไม แต่แค่นี้ก็เหนื่อยแล้ว’

2

ท่อนของชวัญ

“วันนี้มาซ่านะ” เด็กชายในชุดโบราณเอ่ยเป็นภาษาอังกฤษ
สำเนียงแปร่งหู โดยไม่เงยหน้าจากตำราม้วนไม้ไผ่ที่อ่านอยู่

“พอดีที่ร้านโจ๊กคิวยาว อีกอย่าง เงินหมดด้วย เลยต้องไปเสียดโชค
สักหน่อยนะก่อนไปซื้อของ” เจย์ในร่างวิญญาณบอกพลางส่งปิ่นโตใส่
โจ๊กล่าป่าให้ฉินหวังเจิ้ง

สี่ปีมานี้เจย์อยู่ในประเทศจีนโดยไม่มีคนในครอบครัวอยู่ใกล้
ส่วนหนึ่งเพราะเขาต้องรักษาสัญญาமாகงอาณาเขตแห่งเลือดเพื่อช่วย
เจ้าของพระราชวังแห่งปรโลกสร้างกายเนื้อ หลังจากนั้นก็รับหน้าที่มาส่ง
โจ๊กล่าป่าให้เจ้าของพระราชวังแห่งปรโลก พอมาบ่อยๆ เขาก็เลยสนิทกับ
อีกฝ่ายโดยปริยาย

แน่นอนว่าไม่ใช่เพราะตัวเขาอัยยาศัยดีอย่างเดียว ถึงได้สนุกกับ

การพูดคุยกับคนชอบวางอำนาจอย่างฮ้องดังครั้งนี้ แต่อีกฝ่ายก็มีดีให้เขาได้เรียนรู้ด้วย

ไม่รู้ว่เพราะพวกเขาทั้งคู่ไม่ค่อยมีเพื่อนและมักจะอยู่คนเดียวเหมือนกันหรือเปล่า จึงคุยกันได้ถูกคอ อีกสาเหตุที่เจย์เข้ามาในพระราชวังแห่งปรโลกเป็นประจำ ก็เพราะคุณปู่เจียงบอกว่าไม่มีอาณาเขตของกลาสโซลคนไหนในโลกทำทนายพอมดเท่ากับอาณาเขตในพระราชวังแห่งปรโลกแล้ว

แน่นอนว่าไม่ว่าอาณาเขตของกลาสโซลคนไหนก็ยากและซับซ้อนทั้งนั้น แต่อาณาเขตในพระราชวังแห่งนี้มีผู้ควบคุมที่เก่งกาจคอยปรับปรุงมานานหลายพันปี อาณาเขตนี้จึงไม่เคยเหมือนเดิมเลยสักวัน

จุดเด่นของอาณาเขตของฉินหวังเจิ้งที่มากกว่าความซับซ้อนและมีการปรับเปลี่ยนตลอดอีกอย่างก็คือ มันเป็นอาณาเขตที่หลอมรวมศาสตร์ค่ายกลซึ่งอาศัยทั้งโครงสร้างสถาปัตยกรรมกับศาสตร์แห่งการอัญเชิญชั้นสูง ก่อให้เกิดจัตุรัสกลที่จับต้องได้กับอาณาเขตมายาที่มองไม่เห็นด้วยตา ด้วยความสามารถขนาดนี้ หากไม่ใช่เพราะตอนที่เขามีสีวิต เขามีความทะเยอทะยานอยากรวมแผ่นดิน คุณปู่เจียงก็คงรับเขาเป็นผู้สืบทอดบุญชีรายชื่อเทวดาแล้ว

น่าเสียดายที่ต่อมาคุณปู่เจียงได้รู้ว่ การควบคุมเหล่าเทวดาที่อัญเชิญมา ผู้อัญเชิญจะต้องมีความสามารถในการใช้โหราศาสตร์ด้วย ในเวลานั้นฉินหวังเจิ้งยังไม่เริ่มเรียน คุณปู่เจียงเลยตัดใจจากเรื่องนี้ไป

อาณาเขตซับซ้อนขนาดนี้ ไม่ว่าใครที่อยากบุกพระราชวังแห่งปรโลกก็ต้องถอดใจ

ถึงอย่างนั้นตอนที่คนตระกูลฉินจะร่วมมือกับพวกปีศาจบุกเข้ามาในพระราชวังแห่งปรโลกเมื่อเจ็ดปีก่อน คนตระกูลซือหม่าและคุณปู่เถา

น้อยก็กังวลจนต้องขอความช่วยเหลือจากแม่ตแห่งกลืนให้มาถ่วงเวลาไว้ได้นานเกือบสามปี แต่สุดท้ายพวกเขาก็ลักลอบเข้ามาอยู่ดี

การกระทำของพวกเขาโง่เขลามาก หากเป็นคนฉลาดก็ควรรอให้ตระกูลซื้อหมาวิเคราะห์กระดองเต่าทำนายเสร็จก่อน แต่เพราะพวกเขาไม่เชื่อว่าตระกูลซื้อหมาจะค้นหากุญแจเปิดบ่อสมบัตินี้จริงๆ จึงร่วมมือกับฮอปกิงส์ที่ทำงานในประเทศจีนซึ่งลงมือก่อน สุดท้ายคนก็บาดเจ็บและล้มตายไปเกือบครึ่งเพราะความโหดร้ายของอาณาเขต

เกิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้ แต่ก็ไม่มีใครในรัฐบาลจีนให้ความสำคัญเพราะพวกเขาทำผิดกฎหมาย กลายเป็นข่าวใหญ่สะท้อนวงการเวทมนตร์ทั้งโลกอยู่พักหนึ่ง

เพราะคนกลุ่มนั้นพยายามลักลอบเข้าสู่แล้วโดนฆ่าเกือบครึ่ง โดยไม่สามารถเรียกร้องความรับผิดชอบจากใครได้ อีกทั้งต้องจ่ายค่าปรับก่อนไต่สวนบุกรุกสุสานให้ที่ว่าการเมืองซีอาน หลังจากนั้นจึงไม่มีใครกล้าแอบเข้ามาอีก ได้แต่รอความร่วมมือจากตระกูลซื้อหมาและคุณปู่เถื่อน้อยให้พวกเขาช่วยคำนวณเส้นทางพร้อมทำเรื่องขออนุญาตสำรวจจากรัฐบาลให้

เรียกได้ว่าเป็นพวกไม่เห็นโลกศพไม่หลั่งน้ำตาจริงๆ

เจย์ได้ศึกษารูปแบบอาณาเขตในพระราชวังแห่งปรโลกแทบทุกจุด อีกทั้งยังได้รับการชี้แนะจากเพื่อนคนนี้ไม่น้อย จึงได้ไอเดียหลายอย่างในการสร้างอาณาเขตของเขา

เจย์ชื่นชมอัจฉริยภาพและความคิดสร้างสรรค์ของจินหวังเจิ้งในการสร้างอาณาเขต นอกจากนี้เขายังเป็นหนึ่งในพอมดกัลดราบกที่เก่งกาจด้านการใช้เวทมนตร์ตั้งเงื่อนไข กิติมยังชมอย่างหาได้ยากว่า ฮองเต้จินพระองค์นี้มีพรสวรรค์จริงๆ เวลาที่เจย์อยากใช้เวทมนตร์ตั้งเงื่อนไขซับซ้อน

มาก ๆ ฉันหวังเจ้ก็ช่วยแนะนำเขาอย่างไม่วางวิชาเลย

พอได้เรียนรู้จากฉันหวังเจ้หลายปี ในเวลานี้เจ้ก็นับได้ว่าเป็นหนึ่งในพ่อมดกัลดราบที่ใช้หลักการตั้งเงื่อนไขได้เก่งมาก ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่กล้าเอาผลงานของเขาไปเทียบกับผลงานชิ้นโบแดงอย่างพระราชวังแห่งปรโลกของอีกฝ่ายหรอก

แม้จะบอกว่าอาณาเขตของอะบลามีลินคือจักรวรรดิ แต่การสร้างอาณาเขตที่อัญเชิญสปีดได้ทุกประเภท ควบคุมและกักเก็บทุกดวงวิญญาณนั้นซับซ้อนไม่น้อยกว่าอาณาเขตของบัญญัติชื่อเทวดาเลย แม้แต่เจ้ที่คุณปู่เจ้ียงสอนโดยตรงยังคิดว่า หากเขาไม่ได้รับสืบทอดวิธีสร้างอาณาเขตตามรูปแบบสแกนเก่าแก่นั้น เขาก็คงสร้างมันไม่ได้แน่นอน แต่ฉันหวังเจ้ไม่เหมือนกัน หากให้เวลาที่ไม่จำกัดแก่เขา ไม่นานฉันหวังเจ้อาจสร้างอาณาเขตแบบที่บรรพบุรุษสร้างได้ก็ได้

“วันหลังก็ไปให้เร็วสิ จะได้ไม่ต้องรอนาน”

เจ้ยังมพลางมองคนพูดเปิดปิ่นโตออกแล้วแบมือ ไม่นานซ้อนหยกสีขาวก็ปรากฏในมือฉันหวังเจ้ สายตาอันเฉียบคมของเจ้เห็นจักรวรรดิขนาดเล็กปรากฏขึ้นที่ฝ่ามือของเด็กชายก่อนซ้อนหยก

“คุณปู่เฒ่าน้อยเพิ่งแจ้งมาว่าปลายเดือนมกรา ตระกูลชื่อหมาจะนำทีมมาสำรวจสุสานแล้ว”

“จะมาก็มาสิ แต่ได้ออกไปที่คนฉันไม่รับปากนะ”

เจ้ยกมูมปาก

“รู้ไหมว่าทำไมเขาเลือกช่วงเวลานั้น”

ฉันหวังเจ้ชะงักมือที่กำลังตักโจ๊กล่าปาแวบหนึ่งก่อนเอ่ย

“เพราะอาณาเขตบริเวณประตูผีจะอ่อนแรงที่สุดในช่วงนั้น ใช้บ่อสมบัติของฉันเป็นตัวล่อ เทำนี้ก็ดื้อนพวกไม่ยอมกลับบ้านให้กลับไปยัง

ที่ที่ตัวจากมาได้ในทีเดียว”

“แสดงว่านายเตรียมพร้อมแล้ว”

ฉินหวังเจิ้งไม่ตอบคำถามเจย์ เขาตั้งใจกินอาหารที่จะทำให้ร่างกายของเขาสมบูรณ์จนหมด จากนั้นหยิบผ้าไหมเนื้อดีสี่เหลี่ยมอ่อนมาซับมุมปากก่อนจะเอ่ยว่า

“สี่ปีนี้ข้าไม่ได้ยอมปล่อยให้เยอะแล้วหรือ ตัวเองเป็นคนส่งพวกเขาไปเองแท้ๆ”

เจย์ยิ้ม ไซ่ นอกจากเขาจะมาศึกษาอาณาเขตในพระราชวังแห่งปรโลกแล้ว เขายังต้องมาฝึกการรณสนามอาณาเขตอะบลามีลีนกับอาณาเขตไฮโนรุซด้วย ซึ่งในการทดลองแต่ละครั้งเจย์จะต้องส่งสปิริตไปยังที่ที่พวกเขาจากมาจริงๆ ถึงจะถือว่าสอบผ่าน

แน่นอนว่าความยากของสปิริตแต่ละประเภทก็แตกต่างกัน หากไม่เข้าใจธรรมชาติของสปิริตเหล่านั้นให้ดีกว่าไม่มีทางทำได้สำเร็จ โชคดีที่ดวงวิญญาณเป็นสปิริตที่ส่งไปง่ายที่สุด เพราะสถานที่ที่พวกเขาต้องไปคือหอลืมชาติ การส่งวิญญาณไปที่นั่นเลยกลายเป็นแบบฝึกหัดพื้นฐานของเจย์ในการฝึกใช้บัญญัติรายชื่อเทวดา

ฉินหวังเจิ้งมีดวงวิญญาณในปกครองเยอะมาก กิติมบอกว่าฮ่องเต้ผู้บ่่าดีเดือดพระองค์นี้มีแผนจะกำจัดดวงวิญญาณทุกดวงที่อยู่ใต้อาณัติของเขาเป็นภารกิจสุดท้ายก่อนจะก้าวออกจากที่นี่ แล้วเริ่มเดินทางเพื่อฝึกฝนบนเส้นทางผู้วิเศษ ดังนั้นไม่มีที่ไหนที่เจย์จะฝึกการใช้บัญญัติรายชื่อเทวดาได้ดีเท่าที่นี่อีกแล้ว

‘ถึงอย่างนั้นวิญญาณที่อยู่ที่นี่ก็มีมากเกินไป’

“ฉันคงอยู่ที่จีนถึงแค่ช่วงเวลานั้น นายจะออกจากที่นี่ไปพร้อมกันไซ่ไหม”

คนโดนถามหันมามองหน้าเจย์ด้วยแวตาทึงก่อนจะตอบว่า
“คงไม่พร้อม แต่คงหลังจากนั้นไม่นาน ว่าแต่ใกล้เวลาที่เจ้าจะต้อง
ไปแล้วหรือ”

ตอนแรกเจย์คิดว่าอีกฝ่ายถามถึงการกลับโคมาเลียของเขา แต่
พออ่านแวตาทของคนถาม ก็พบว่าน่าจะหมายถึงเรื่องที่เขานั่งไถ่กับวิท
มากกว่า เจย์คลี่ยิ้มเล็กน้อยแล้วตอบว่า

“ยังหรือก แต่ต้องไปเจอใครบางคนอย่างเป็นทางการเสียก่อน
อีกอย่าง สิ่งที่ต้องเตรียมเพื่อเป็นการบ้านของฉันอีกคนด้านนอกโคมาเลีย
ก็ทำเสร็จหมดแล้ว ฉันต้องการกลับไปจัดการเรื่องที่โคมาเลียให้เรียบร้อย”

“เฮอะ! แล้วก็ชอบเตือนคนอื่นว่าไม่ให้แก้งเขา คนที่แก้งเขา
ก็มีแต่นายนั่นแหละ”

เจย์ยกไหล่แล้วเอ่ยต่อว่า

“อีกอย่าง ก็ควรกลับไปเรียนมหาวิทยาลัยได้แล้ว ตั้งแต่สอบเข้า
เรียนฉันยังไม่เคยได้ใช้ชีวิตนักศึกษาเลย จนจะถึงช่วงเวลาฝึกงานแล้ว
เนี่ย”

“ก็ไหนว่าแค่สร้างภาพ”

พอโดนย้อน เจย์ก็หัวเราะในลำคอ

“ก็สร้างภาพจริง ดินะที่ซีโรเขียนบันทึกประจำวันให้ ไม่อย่างนั้น
ก็คงไม่มีอะไรจะเอาไปสร้างภาพนักเรียนดีเด่นกับเขาแล้ว อีกอย่าง
อุตสาหกรรมเลือกเรียนที่มหาวิทยาลัยโคมาเลีย แล้วไม่แวะไปหาเขาอย่าง
เป็นทางการสักหน่อยก็คงสอบเข้าเสียเปล่า”

จินหวังเจิ้งฟังจบก็แย้งว่า

“นายได้เปลวไฟของไอ้หนูนั้นมาทำรูนมายาแล้วนี่ ทำไมต้องไป
เจออีก”

ดวงตาของเจย์เปล่งประกายแล้วเดินมานั่งบนเก้าอี้ข้างฉันทวงเจิ้ง ก่อนคว้าตำราไม้ไผ่ขึ้นมาอ่าน เจย์พบว่าตำราไม้ไผ่นี้ไม่ใช่ตำรานักปราชญ์ แต่เป็นวรรณกรรมแฟนตาซีระดับโลกที่พูดถึงการเดินทางนำแหวนอัน ทรงอำนาจไปทิ้งในภูเขาไฟ แถมยังเป็นภาษาอังกฤษด้วย

เจย์ละสายตาจากตัวอักษรภาษาอังกฤษที่สลักอยู่บนม้วนไม้ไผ่ ไปมองเจ้าของตำราอย่างไม่อยากเชื่อ

ฉันทวงเจิ้งกระแอม “ฝึกภาษาไป นายไม่เคยทำเหอะ”

“หึๆ เคยสิ แต่อย่าหวังให้ฉันเรียนภาษาจีนนะ”

“ทำไม ฉันยังเรียนภาษาอังกฤษเพื่อคุยกับนายเลย”

เจย์หัวเราะ

“แค่จำรูณฉันก็แย่แล้ว นายลืมไปแล้วหรือว่าตอนนี้สมองฉันมี พื้นที่จำกัด เอาไว้ให้ฉันอีกคนเรียนเถอะ”

ฉันทวงเจิ้งมองเจย์อย่างไม่อยากยอมรับ แต่เพราะอีกฝ่ายยืนยัน ชัดเจนตั้งแต่พบกันครั้งแรกเลยว่าจะไม่เรียนภาษาจีน ถ้าอยากคุยก็คุย ผ่านสื่อ ซึ่งแบบนั้นมันได้ทีไหน เขาไม่มีวันลดตัวไปเรียนภาษาต่างชาติ เพื่อเจ้าหนูแสนเจ้าเล่ห์คนนี้แน่ แต่อีกฝ่ายยังอ้างว่า ถ้าเขาต้องการออกไปสู่โลกกว้าง จะคุยด้วยภาษาบ้านเกิดอย่างเดียวหรืออย่างไร เขาเลย ตัดสินใจเรียน

“แต่หนังสือนี้มันศัพท์ยากไปนะ แถมยังสลักตัวอักษรในแนวตั้ง อีก หาหนังสือเล่มมาอ่านก็จบ ทำให้ยากไปทำไม”

ฉันทวงเจิ้งขีดหน้าพยางค์ว่าตำราไม้ไผ่คือน อ่อยเสียงซุนว่า

“อย่ามาเปลี่ยนเรื่อง ตอบคำถามฉัน”

เจย์ยกไหล่แล้วตอบว่า

“ครั้งที่ไปเอาเปลวไฟของเขา ฉันไปเอาจากที่อื่น ไม่ได้เอามาจาก

สำนักงานใหญ่ อีกอย่าง จะได้เอาแผนที่ที่ระบุตำแหน่งไฟของเขาที่อัปเดตแล้วไปเก็บด้วย”

ฉินหวังเจิ้งฟังแล้วก็มองหน้าเจย์นึ่ง เจย์ได้แต่ยิ้มยืนยันแผนการของตัวเอง สุดท้ายเจ้าของพระราชวังแห่งปรโลกก็เลิกความคิดในมโนว่าไม่ให้เจย์กลับโคม่าเสีย

“ฉันก็จัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยก่อนไปละ บอกไว้ก่อนนะ ฉันจะไม่ยุ่ง ถ้าพวกเขาล้ำเส้นก็อย่าหาว่าฉันใจดำ”

“รู้แล้ว ไปนะ ต้องไปฝึกกับกิติมแล้ว” เจย์ลุกขึ้นยืนแล้วหยิบปืนโตที่อีกฝ่ายกินหมดชิ้นมาประจบ

“ไปเถอะ เสียเวลาอ่านนิยาย” เจ้าบ้านโบกไม้โบกมือไล่ เจย์เลยพูดไม่ออกขณะเคลื่อนตัวออกมาจากสุสาน

วิญญาณของเขาพุ่งไปยังบ้านในหมู่บ้านซึ่งอยู่ห่างจากสุสานไม่เท่าไร ทันทีที่ร่างวิญญาณกลับเข้าร่างกาย จิตของเจย์ก็หายวับไปยังห้องนอนของกิติมซึ่งยังคงพลุกพล่านด้วยวิญญาณคนหลายชนชาติ ชายหนุ่มก้าวตรงไปยังห้องฝึกห้องประจำ

กิติมไม่ได้รอเขาอยู่ที่ห้องนั้น แต่เจย์ก็เริ่มต้นด้วยการนั่งสมาธิตามขั้นตอน ชายหนุ่มนั่งสมาธิอยู่เกือบหนึ่งชั่วโมง รอบตัวเขาจึงปรากฏเปลวไฟแห่งเนโครตั้งแต่สีแดงไปจนถึงสีดำเวียนกันเป็นวงจร บ่งบอกให้รู้ว่าในเวลาเนี่ยเจย์ควบคุมเปลวไฟแห่งเนโครได้ดีมากไม่ต่างกับการหายใจ

พีบ!

เปลวไฟทั้งหมดหายไป เจย์ลืมตาขึ้น แล้วแผ่นพลังวงกลมสีเหลืองไล่เส้นผ่านศูนย์กลางสองนิ้วหลายร้อยแผ่นก็ปรากฏขึ้น

ครืด!

เสียงคล้ายกับดินสอลากผ่านกระดาษดังขึ้นหลายสิบเสียง รวากับ

ว่ามีคนใช้ดินสอหลายสิบแท่งเขียนบางอย่างอยู่ แต่สิ่งที่ปรากฏบนแผ่นพลังเหล่านั้นคือเส้นพลังสีแดงราวสีเลือดที่ลากเป็นวงกลมตรงขอบแผ่นพลังก่อน จากนั้นขีดเป็นอักขระอัญเชิญปีศาจที่เจย์ครอบครองอยู่ ในการเดินทางสามปีแรกก่อนที่จะจะมาฝั่งตัวที่จีน ศาสตร์โมนาเซียของเจย์ก็รุดหน้าอย่างมาก อาจเพราะมีอาจารย์เป็นภูตอากาศ ทำให้ทุกที่ที่เขาไปก็เก็บเกี่ยวทั้งปีศาจ ภูินของปีศาจ รวมไปถึงภูตอากาศอีกไม่น้อยมาไว้ในห้องเก็บสมบัติของเขา

ถ้าเขามอบปีศาจเหล่านั้นให้อัสโมวกิน เขาก็ไม่จำเป็นต้องทบทวนการวาดวงเวทอัญเชิญปีศาจพวกนี้ แต่เพราะเขายังไม่ยอมให้อัสโมวเติบโตเร็วเกินไป อีกทั้งยังหาผู้ชี้แนะให้อัสโมวไม่ได้ การกินปีศาจเพื่อเพิ่มพลังจึงต้องเลื่อนออกไปก่อน ดังนั้นเพื่อประโยชน์ในการควบคุมปีศาจสปีริตอย่างเขาจึงต้องฝึกเขียนวงเวทอัญเชิญให้ชำนาญ

การทบทวนวงเวทดำเนินไปอีกราวหนึ่งชั่วโมง การฝึกศาสตร์โมนาเซียก็จบลง เจย์สูดหายใจลึกแล้วลุกขึ้นเรียกฟิสต์ออกมา

วิญญาณของอดีตนาวิกโยธินตอนนี้อยู่กับเจย์มาหลายปี แต่เขาก็คงเป็นครูฝึกที่เข้มงวด คอยปรับแผนการฝึกร่างกายของเจย์ให้เหมาะสมอยู่ตลอด และเพิ่มความยากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อร่างกายของเขาเปลี่ยนแปลงไป ต่อมาเมื่อเจย์รู้ว่าตัวเองจะต้องดื่มหยดน้ำแห่งกัลดราบก เขาจึงเปลี่ยนวิธีฝึกเป็นการฝึกวิชาต่อสู้ในร่างวิญญาณ เพราะมีแต่วิธีนี้เท่านั้นที่จะทำให้เขาในวันที่ไร้ความทรงจำมีวิชาติดตัว

แน่นอนว่าเมื่อตื่นขึ้นในตอนเช้าเขายังต้องออกกำลังกายให้ร่างกายแข็งแรงพอจะรองรับวิญญาณที่มีพลังสูง แต่ศิลปะการต่อสู้ที่เกี่ยวกับการสังหารทั้งหมด เขาเลือกเรียนในร่างวิญญาณ

ผู้ฝึกวิชาเพื่อสังหารคนอื่นจะมีกลิ่นอายอำมหิต เจย์ไม่ต้องการ

ทำให้ตัวเองมีกลิ่นอายอย่างนั้น แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่ามีคนมากมายหมายเอาชีวิตเขา เจย์จึงบอกให้ฟิสต์เคียวกวำวิญญาณเขาให้สัจชาตญาณตอบสนองต่ออันตรายถึงชีวิตฝังลึกลงกระดูก เกิดเป็นสัจชาตญาณของวิญญาณ

ฟิสต์บอกว่า หากเขาคิดจะฝึกให้ตอบสนองเร็วและเด็ดขาดเท่าทหารรับจ้าง เขาจะต้องอยู่ในสนามรบจริง แต่ด้วยวัยของเจย์ ไม่มีทางที่เขาจะวิ่งเข้าออกสนามรบได้ แต่กิติมส่งเขาไปฝึกในสนามรบในอดีตได้ ราคาที่ต้องจ่ายคือจัญวิญญาณอาฆาตให้กิติมมากหน่อยเท่านั้น

“เออะ พอ!”

หมัดสุดท้ายของเจย์กระแทกฝ่ามือฟิสต์อย่างพอดิบพอดี ชายหนุ่มดึงมือกลับแล้วเริ่มยืดกล้ามเนื้อหลังออกก้างกาย แม้ว่านี่คือร่างวิญญาณ แต่ถ้าไม่ทำ จิตวิญญาณของเขาก็จะตึงเครียดเกินไป

ในเวลานี้สมองของเขาต้องรับภาระหนัก ทั้งเรียนเวทมนตร์และความทรงจำของจาคอบที่มากพออยู่แล้ว การอยู่ในห้องนอนของกิติมทำให้เขาไม่กลายเป็นบ้า แต่ถ้าเขายังทำให้วิญญาณตึงเครียดอีกก็เท่ากับเขาลดประโยชน์ในการเข้ามาในห้องนอนของกิติมลง

ฟิสต์ที่เห็นเจย์ทำทุกอย่างด้วยความมีวินัยก็คลี่ยิ้ม เอ่ยชมว่า

“เก่งมาก พักสักหน่อยเถอะ วิญญาณของนายตอนนี้แข็งแรงและเสถียรมากแล้ว เจอกันตอนเช้านะ”

เจย์คลี่ยิ้ม เขายืดกล้ามเนื้ออีกเล็กน้อย จากนั้นล้มตัวนอนแผ่โดยไม่ได้เอ่ยลาครูฝึกที่พอทำหน้าที่เสร็จก็หายตัวไป ชายหนุ่มนอนมองเพดานห้องฝึก สิ่งที่เขาทราบดีในสายตาคือหมู่ดาวที่เคลื่อนที่เร็วกว่าท้องฟ้าด้านนอกหลายพันเท่า นี่คือภาพท้องฟ้ายามค่ำคืนที่เคลื่อนไหวมาตลอดหลายพันปี เป็นหนึ่งในสิ่งล้ำค่าหลายๆ สิ่งในสถานที่นี้ของกิติม

ตอนแรกเจย์ชอบมองเพราะสวยดี ตอนหลังถึงรู้ว่ากิดิม่ได้นำ
ห้องฟ้านี้มาประดับเพดานห้องฝึกประจำของเขอย่างไ้ความหมาย
เอเทมมูแห่งผืนดินใช้มันฝึกเนตรแห่งพงไพรให้เขา รวมไปถึงเพื่อให้เขา
ฝึกควบคุมดวงตาของสก็อต

หลังจากการสลักกระดูก เจย์พบว่าเส้นด้ายแห่งเอกภพในดวงตา
ของเขาเหลือน้อยลงมาก และนับตั้งแต่ได้ใช้คุณสมบัติทั้งสามของเส้น
ด้ายแห่งเอกภพที่สุสานของตระกูลสปินเดลแล้ว นอกจากการแกะรอย
ตำแหน่งการเก็บของเปลวไฟของพระเจ้าเจมส์กับการตามหา แมรี่ คอลยา
เพื่อขออนุญาตแยกส่วนหินโมลโตเออร์ เขาก็ยังไม่เจอเหตุการณ์ที่ต้องใช้
เส้นด้ายแห่งเอกภพอีกเลย

พ่อของเขาเคยบอกว่า น้อยครั้งมากที่สก็อตจะใช้เส้นด้ายแห่ง
เอกภพจนหมด ด้วยข้อสันนิษฐานนี้ พวกเขาจึงเชื่อว่า ที่สก็อตสูญเสีย
เส้นด้ายนี้ ส่วนใหญ่น่าจะนำมันไปใช้ซ่อมแซมอาณาเขตในห้องนรภัย

“จริงสิ ไกล่เวลาซ่อมแซมอาณาเขตแล้วนี่” เจย์พิมพ์

“เจย์”

เจย์หันไปมองตามเสียงเรียก พอเห็นว่าเป็นโฟร์เทีย ชายหนุ่มก็
ลุกขึ้นมา

“เกิดอะไรขึ้นเหรอ”

ในเวลานี้โฟร์เทียควรอยู่ที่พิทเดอกิล ทำไมถึงมาที่ห้องนอนของ
กิดิม่ได้ แต่ก่อนที่โฟร์เทียจะพูดอะไร กิดิม่กับแอนนิมอสก็ปรากฏตัวขึ้น
ก่อน

เจย์กวาดตามองเอเทมมูทั้งสาม แล้วความเข้าใจบางอย่างก็ค่อยๆ
ชัดขึ้น

“พวกเขาลงมือแล้วเหรอ” ชายหนุ่มถาม

โพธิ์เทียบพยักหน้า

“ใช่ อัดัมยื่นข้อเสนอแล้ว เขาอยากให้เราเปลี่ยนสายเรียนเวทมนตร์ แล้วเข้าโครงการสเตรนเกตในฐานะของผู้ฝึกศาสตร์กัลดราบก”

ดวงตาของเจย์ทอประกายขึ้น

“ในที่สุดปลาก็สู้บเหยื่อแล้ว ปล่อยให้รอดังนาน”

เจย์ตั้งใจสอบเข้ามหาวิทยาลัยโคมาเลีย เพราะเขาต้องการให้แววมองของฮอปกินส์เข้าใจว่าเขาคือคนที่เริ่มฝึกเวทมนตร์ และด้วยความช่วยเหลือของพิท เจย์จึงได้เข้ากลุ่มเด็กที่มีแววเป็นพ่อมด พิทจัดเขาอยู่ในกลุ่มของผู้ฝึกเนโครแมนซี ใช้เวลาสองปีกว่าในการสร้างประวัติปลอมให้ดูเหมือนเขาเรียนไม่ก้าวหน้า จากนั้นเริ่มส่งเขาเวียนไปทดลองเรียนในกลุ่มอื่นๆ จนกระทั่งไปเข้ากลุ่มเรียนของอัดัมที่ดูแลโครงการสเตรนเกต ตอนนี้อยู่ถึงเวลาที่เขาจะได้รับคำชวนเข้าโครงการสเตรนเกตอย่างเป็นทางการแล้ว

อันที่จริงเจย์ชอบเข้าหอพิธีการเพื่อไปพบคนที่อยู่เบื้องหลังโครงการสเตรนเกตได้เลย แต่นั่นจะทำให้แผนการล่อคนคนนั้นให้ออกจากถ้าไม่แนบเนียนพอ ที่สำคัญ หาก ‘การบ้าน’ ของเขา คือของขวัญที่เขาเตรียมไว้ให้เขาอีกคน การก่อกวนฮอปกินส์ครั้งนี้ของเขาก็คือการห่อของขวัญ

ทายาทสก็อตจะเปิดตัวในโลกเวทมนตร์ทั้งที่ก็ต้องยิ่งใหญ่หน่อย

“ดี” จันทันหลังจัดการเรื่องที่เงินแล้วเราก็กลับโคมาเลียกัน”